

бой, въ който падахъ съ стотини хора. Всѣка утрина брѣгътъ на Тибръ бѣше обсипанъ съ удавени, които никой не погребваше и които вслѣдствие на горещината бърже се разлагахъ и изпълняхъ въздуха съ смрадъ. Въ лагеритѣ на хората се появихъ болести и по-страшливитѣ прѣдвиждахъ появлянето на епидемии.

А градътъ все гореше. Само на шестия день пожарътъ, като достигна до празното пространство на Есквилина, на което нарочно бѣхъ съборени пѣколко къщи, захванъ да отслабва. Но тлѣющитѣ главни още свѣтехъ силно и народътъ не искаше да вѣрва, че на злопастieto е дошълъ края. И, наистина, прѣзъ седмата нощъ пожарътъ избухна съ нова сила въ къщитѣ на Тигелина, но не се продължи дълго. Само тукъ-тамъ се събаряхъ изгорѣли къщи, като хвърляхъ въ въздуха снопове отъ пламакъ и искри. Съвършено изгорѣлитѣ развалини захванхъ да се чърнѣжтъ. Небето, слѣдъ захожданье на слънцето, прѣстанъ да се озарява отъ кър-вавата червенина и само нарѣдко, прѣзъ нощта, на огромната черна пустиня тукъ-тамъ блѣщѣхъ синкави огньове, изровени въ гърдитѣ на въгленитѣ.

Отъ четиренайсѣтъхъ квартали на Римъ едва оцѣлѣхъ четири, въ това число и задрѣчната частъ. Останжлото унищожои пламъка. Когато, най-сетнѣ, въгленитѣ и главнитѣ се обърнахъ на пепель, градътъ отъ Тибръ до Есквилинъ бѣше се прѣвѣряжлъ въ огромно, мрачно, мъртво пространство, върху което стърчехъ редове комини, като надгробни колони надъ гробища. Прѣзъ дня между тия колони мрачно сновѣхъ хора, които търсѣхъ скжпоцѣнноститѣ си и коститѣ на ближнитѣ си. А прѣзъ нощта въ пепелищата и развалинитѣ виехъ кучета.

Всичката щедростъ на цезаря и помощта, дадена отъ него на народа, не можехъ да одържжтъ злодумствата и вълнението. Доволни бѣхъ само тѣлпитѣ отъ крадци, разбойници и бездомни, които можехъ сега колкото искатъ да пижтъ, яджѣ и грабжтъ. Но хората, които бѣхъ загубили близкитѣ си и всичкитѣ си имоти, не се подкупвахъ ни съ отварянето на градинитѣ, ни съ раздаването на хлѣбъ, ни съ обѣщанията на игри и подаръци. Нещастieto бѣше твърдъ голѣмо и твърдъ необикново. Ония, у които още тлѣеше искра отъ любовь къмъ града, дохождахъ въ отчаяние, когато имъ съобщавахъ, че старото название „Roma“ трѣбва да исчезне отъ повърхността на земята и че цезарь иска да издигне надъ пепельта новъ градъ и ще го нарече „Neropolis“. Вълната на недоволството се повдигаше и растѣше, и, въпрѣки ласканията на августовитѣ приближени,